

Roberto J. PAYRO (1867-1928) werkte als Argentijnse journalist van *La Nación* in België, tussen 1909 en 1923. Tijdens de Eerste Wereldoorlog, was hij tegen de neutraliteit van Argentinië omdat de Duitsers de Argentijnse vertegenwoordiger neergeschoten hadden. De Duitsers hebben dan PAYRO belet als journalist verder te werken. Hij is dus begonnen Belgische legenden te verzamelen. Hij werd vriend, o. a., van Isidoor TEIRLINCK. “ *La solterona y la Virgen* ”, maakte deel uit van de 4 (vier) geselecteerde teksten van Roberto J. PAYRO, uitgegeven in de krant *La Nación*, van Buenos Aires, op 30 januari 1927, onder de titel “ *El ingenio popular - Cuentos belgas* ”, en werd NIET hernomen in *El Diablo en Bélgica* (1953) maar wel in *Cuentos del otro barrio* (1931). Die tekst bestaat al in het Frans in *Le Diable en Belgique* (IEA3637).

De oude juffrouw en de Maagd.

Er is bijna geen enkel belangrijk dorp in België, vooral in Vlaanderen, dat geen wonderbaarlijk standbeeld van de Maagd bezit. In de provincie Antwerpen zijn er drieëntachtig ; in Oost-Vlaanderen honderd en een; achtenzestig in West-Vlaanderen en vijftig in Limburg ; zeventien in Luik, tien in Luxemburg, achttien in de provincie Namen en eenenzestig in Henegouwen. Deze standbeelden van de Maagd

hebben natuurlijk ieder hun wonderdoende specialiteit.

Er is er één dat waarschijnlijk niet meegeteld is, want haar reputatie is niet voldoende vastgesteld. Het gaat hier om een bescheiden standbeeld van de Maagd, dat ieder jaar, jonge meisjes, voor een innige bedevaart, naar de kerk van Chevron lokt, dicht bij Luik. Zij komen een verloofde vragen, wat juist de specialiteit van dit standbeeld is. De kerk is arm en zijn pastoor oud. Zoals iedere goede Waal, bemoeit zich de koster, Dj'han Djilles, t.t.z. Jean Gil, zich graag met wat hem niet aangaat en haalt graag slechte grappen uit.

Deze ondeugende had sinds een paar jaar opgemerkt dat een oude juffrouw op alle bedevaarten kwam. Ieder jaar ouder en ieder jaar bitsiger. Zij was de eerste om neder te knielen voor het wonderen doende standbeeld en ook de laatste die op haar knieën smeekte om een eind te maken aan haar verschrikkelijke celibaat. Een dag dat Dj'han Djilles goed gehumeurd was, besloot hij een eind te maken aan deze belachelijke pretentie. Een beetje voor ze aankwam, verstopte hij zich achter het altaar.

- Heilige Moeder – riep de oude juffrouw uit op haar knieën voor de Maagd. – Zeer geliefde Heilige Moeder,

zend me een verloofde ! Voor de liefde van God, zend me een verloofde ! Laat me nu toch niet zonder een man ! Zend me een verloofde ! Zend me een verloofde ! – en ze huilde van innigheid.

- Oude heks ! – antwoordde Dj’han Djilles, zo hoog hij kon met zijn zatlappenstem. – Bent u niet beschaamd, op uw leeftijd. Denk aan de dood, maar niet meer aan een verloofde ! Ik heb geen enkele verloofde voor u, vogelverschrikker ! ...

De oude juffrouw keek de Maagd, die het kind Jezus in de armen hield, aan. Als ze begreep dat de stem niet van boven kwam en dat het dus niet de Maagd kon zijn, riep ze boos tegen het kind :

- Zwijg, snotneus !

Daarna, nog agressiever - wat we uit respect zullen vervangen - :

- Het is niet tegen jou dat ik spreek, hondenzong, maar tegen je Heilige Moeder ! ...

Opgelucht, begon ze heel ernstig en statig te bidden, en als ze nog niet dood is, moet ze nog altijd een verloofde aan het vragen zijn.

Copyright :

- voor de Spaanse versie, Roberto J. Payro estates ;
- voor de Nederlandse vertaling, 2014, Anne MOERS.